

THE LADDER OF ABSTRACTION IN URBAN SECURITY: TOWARDS A SOCIOLOGY OF CRIMINOGENIC PLACES

Günter Stummvoll¹

UDK = 343.85:711.426

https://doi.org/10.18485/fb_ubur.2018.1.ch25

¹ European Centre for Social Welfare Politics and Research, Vienna, Austria,
stummvoll@euro.centre.org

Summary

In this paper I introduce the “ladder of abstraction” as a heuristic metaphor in design-led crime prevention. I will show the coherence within the field of crime prevention through environmental design, starting from policy guidelines in manuals for safe cities, then moving up to strategic concepts on a second rung on the ladder, to reach a third rung where I will critically discuss the broader fundamental theoretical issues in urban criminology.

In many parts of the world crime prevention consultants produce normative guidelines for practitioners in urban planning and architectural design. The contents of their manuals are surprisingly consistent and share topics such as territoriality, natural surveillance, management of activities, community interaction, attractiveness, maintenance and tidiness. Manuals and handbooks can be obtained from various national and local governmental offices in the USA, Canada, South Africa, Australia, Singapore and in many European countries.

The congruence of these manuals is not surprising as they are based on the same concepts such as “defensible space”, “eyes on the street”, “broken windows” and “Second-Generation CPTED”. The most quoted and probably most influential concept in place-based crime prevention is “defensible space”, developed and first published in 1972 by the US-American architect Oscar Newman. The design of the built environment, he argued, has a crucial influence on opportunities for crime. Territoriality – the capacity of the physical environment to create perceived zones of territorial influence, and natural surveillance – the capacity of the physical design to provide surveillance opportunities for residents, are the most important principles in design-led crime prevention. In 1997, Saville and Cleveland first introduced “Second-Generation CPTED” in the general debate on place-based crime prevention. Expanding the theory of “First-Generation CPTED” by moving beyond the design-effects-crime argument they suggested to merge situational and social approaches to crime prevention and to consider social factors such as community cohesion and connectivity in the strategy of place-based crime prevention.

These theoretical concepts are supplemented by research concepts in crime science such as crime mapping, hotspot analysis, space syntax and geographic profiling. All together these concepts and research methods are embedded in criminological theories on a third level of abstraction such as rational choice, routine activities and crime pattern theory. However, I will show that these theoretical approaches are not sufficient to fully explain the geographic distribution of crime in the city and I will suggest considering ideas in social and urban theory to build up a more comprehensive understanding towards a sociology of criminogenic places.

Keywords: “*Crime Prevention Through Environmental Design*”, “*Situational Crime Prevention*”, *urban sociology, social action, community, urban space*

LESTVICE APSTRAKCIJE U URBANOJ BEZBEDNOSTI: KA SOCIOLOGIJI KRIMINOGENIH MESTA

Ginter Štumfol¹

¹ Evropski centar za politiku i istraživanje društvenog blagostanja, Beč, Austrija
stummvoll@euro.centre.org

Sažetak

U ovom radu uvešću „lestvice apstrakcije“ kao heurističku metaforu u projektno vođenom sprečavanju kriminaliteta. Pokazivaću koherentnost unutar područja sprečavanja zločina ekološkim projektovanjem, polazeći od konceptijskih smernica u priručnicima za bezbedne gradove, zatim se pomerajući prema strateškim pojmovima na drugoj lestvi merdevina, da bih dostigao treću stepenicu, na kojoj ću kritički raspravljati o širim temeljnim teorijskim pitanjima u urbanoj kriminologiji.

U mnogim delovima sveta konsultanti za sprečavanje kriminaliteta stvaraju normativne smernice za praktičare u urbanističkom planiranju i arhitektonskom projektovanju. Sadržaji njihovih priručnika iznenađujuće su saglasni i zajednički dele teme poput teritorijalnosti, prirodnog nadzora, upravljanja aktivnostima, interakcije u zajednici, privlačnosti, održavanja i čistoće. Priručnici i uputstva mogu se dobiti iz biroa raznih nacionalnih i lokalnih vlasti u SAD, Kanadi, Južnoj Africi, Australiji, Singapuru i u mnogim evropskim zemljama.

Podudarnost ovih priručnika nije iznenađujuća, jer su zasnovani na istim pojmovima, kao što su „odbranjiv prostor“, „oči na ulici“, „razbijeni prozori“ i „CPTED druge generacije“. Najnavođeniji i možda najuticajniji pojam u prostorno zasnovanom sprečavanju kriminaliteta jeste „odbranjiv prostor“, koji je razvio i prvi put obznanio 1972. godine američki arhitekt Oskar Njumen. Oblikovanje izgrađenog okruženja, tvrdio je, ima ključni uticaj na prilike za zločin. Teritorijalnost – sposobnost fizičke okoline da stvori opažene zone teritorijalnog uticaja – i prirodni nadzor – sposobnost fizičkog oblikovanja da žiteljima pruži prilike za nadzor – najvažnija su načela u projektno vođenom sprečavanju kriminaliteta. Godine 1997. Savil i Klivlend su „CPTED druge generacije“ prvi put uveli u opštu debatu o prostorno zasnovanom sprečavanju kriminaliteta. Proširujući teoriju „CPTED-a prve generacije“ pomeranjem dalje od argumenta da oblikovanje utiče na kriminalitet, sugerisali su da se objedine prostorni i društveni pristup sprečavanju kriminaliteta i da se razmotre društveni činioci, kao što su kohezija i povezanost zajednice u strategiji prostorno zasnovanog sprečavanja kriminaliteta.

Ovi teorijski pojmovi se dopunjavaju istraživačkim pojmovima u kriminologiji poput kartiranja kriminaliteta, analize vrućih tačaka, prostorne sintakse i geografskog profilisanja. Svi ovi pojmovi i istraživački metodi zajedno uključeni su u kriminološke teorije na trećem nivou apstrakcije, kao što su racionalni izbor, rutinske aktivnosti i teorija o obrascima kriminaliteta. Međutim, pokazaću da ovi teorijski pristupi nisu dovoljni da potpuno objasne geografski raspored kriminaliteta u gradu i predložiću da razmatranje ideja u socijalnoj i urbanističkoj teoriji sazda obuhvatnije razumevanje prema sociologiji kriminogenih mesta.

Ključne reči: „Sprečavanje kriminaliteta ekološkim projektovanjem“, „Situaciono sprečavanje kriminaliteta“, urbana sociologija, društveno delovanje, zajednica, gradski prostor